

Highline z Rectory na Castleton Tower měří půl kilometru

Slackline a Mia Noblet

Slackline je jeden z mála sportů, kde světový rekord drží společně muž a žena. Dva kilometry bez pádu od začátku až do konce lajny. A co víc. Ta žena to přešla jako první. Sice jen o pár hodin. Ale ve slackline nad každou novou vzdáleností visí otázník, zda je v lidských silách jí zdotat. Prvním přechodem se posouvají hranice. Nejen slacklinové, ale i mentální v hlavě každého lajnera.

 Anna Hanuš Kuchařová Mia Noblet, Danny Menšík, Thomas Buckingham a Anna Hanuš Kuchařová

Kanaďanka Mia Noblet je ovšem fascinující z mnoha jiných důvodů. Ne přehlédnete jí, protože často má na zádech největší batoh. Jinak je tahle metr padesát vysoká holka v pohodlné mikyně, volných kaťatech a tichým úsměvem docela nenápadná. Kde se v téhle skromné bruslařce vzala vytrvalost maratonce, soustředěnost jogínky a bojovnost samuraje? „Hej Mio, pojď se mnou zítra na krasobruslení“ „Krasobruslení?“ kroutila hlavou jedenáctiletá Mia a opakovala si to se stejným otázníkem v hlavě, když se na stadionu koukala na starší holky v suknič-

kách. „No to asi není pro mě.“ Ale nechala se přemluvit na zkoušku, jen na půl roku. Během pár měsíců zjistila, že ty sukně a culičky, se dají přežít, protože ten pohyb a proces postupného posouvání hranic a překonávání vlastního strachu je prostě neskutečně zábavný. Netrvalo dlouho a Mia byla jedna z nejlepších krasobruslaček desetitisícového Nelsonu (Kanada, Britská Kolumbie). Trenéři nechápali, jak to může zvládat na tak otřesných bruslích. A tak se Mia se svou maminkou vypravili do devět hodin vzdáleného Vancouveru, kde byl nejbližší bruslařský obchod. Strávily tam týden.

Pořádné brusle se musí pořádně prozkoušet. Po týdnu tréningu ve Vancouver skating klubu se Mie těžko vracelo, do týmu v menším městečku, kde nebylo tolik tahounů. V 16 se přestěhovala do rodiny známých a začala trénovat ve Vancouveru. Zrovna když už začínala být trochu unavená ze soutěživé a mírně nepřátelské atmosféry panující v krasobruslení, změnila se jí trenérka. Za fyzickou běhali do hor a tam si všimla, že má Mia obdivuhodnou sílu a chuť trénovat. „Možná by ti víc seděl nějaký sport, start – cíl“. Jak začala Mia s rychlobruslením, už neví, ale díky základu, co měla, se

rychle zlepšovala. Když jsem se jí ptala jestli short treku nechala taky kvůli soupeřivé atmosféře, smála se, jako bych se jí zeptala, zda umí chodit po vodě. „Vůbec ne. V short tracku je skvělá atmosféra, já se všema kámošila. Když jsem šla na ovál, šla jsem závodit hlavně sama se sebou.“ Koukala jsem na ní jak kdyby mi řekla, že po té vodě chodí. Short track, kde do sebe čtyři bruslaři vrážejí loktama a snaží se vzájemně přechytračit. Naschvál někoho zpomalit nebo se natlačit vnitřním obloukem mezi mantřák a brusli toho před sebou. Pády, diskvalifikace, argumentace. Nikdy by mě nenapadlo, že jsou tam i lidi jako Mia a přátelská atmosféra.

Důvod proč nakonec odešla, visí dodnes na stěně outdoor obchodu v Nelsonu. Je to plakát s Deanem Potterem na highline. Ale to Mia nevěděla, jen si byla jistá, že to chce někdy v životě zažít. A tak si pořídila lajnu a začala to zkoušet doma na zahradě. Psal se rok 2015 a jí bylo dvacet. Netušila, že ve Vancouveru, žijí slacklineři, dokonce takoví, kteří jí vezmou prvně do vzduchu. Na útes Light House dorazila Mia naprosto natěšená. Dva týdny denně kontrolovala facebookovou stránku, o které jí řekli dva lajneri v parku. Dorazila ke skupince asi dvacet lidí, nikoho neznala. „Umíš vstát ze sedu?“ „Víš, jak se leze z odsedky?“ Nevěděla nic, ani jak se přivázat. Příšerně se bála. Ale chuť zkusit jít byla větší. Nakonec to nebyla taková tragédie. Vstávání na lajně okoukala z videí a naučila se ho v těch dvou týdnech čekání na tento okamžik. Několikrát vstala, udělala pár kroků a spadla. Od té chvíle nevynechala žádné lajnění, které se objevilo na **Slackline Vancouver**.

Leť do Evropy si koupila a to ještě dávno před první highlinou. Čekala jí tam máma a dva měsíce cestování, které trochu změnilo podobu na tour po slacklinových festivalech. Longline Bern City Slack a waterline Trans Alp a ze všeho nejvíc se Mia těšila na highline Monte Pianu. Už na Trans Alp jí bylo jasné, že tohle jí jen tak nepustí. „Tomě, co bych si asi měla pořídít za set up?“ Tom Buckingham, prezident světové slackline organizace a spoluautor několika knížek o slackline jí řekl: „Jestli chceš fakt natrénovat, poříd si 200m Core.“ „Myslím, že i díky tomu jsem se

V těch obřích batožích na jejich zádech je jedna lajna pro půl kilometru. Mia, Catrin a Friedl šli těsně za sebou provázaní lajnou.

Valey of God a lajna o něco delší než půl kilometru. Tehdy severoamerický rekord.

Valey of God. Mia čeká na svou příležitost